

-ко.-И за нивата не е върно. Работа е съвсемъ иначе... А той ... Къщата ми напус-  
-ни и се махай предъ очитѣ ми...  
-Ще се махна. Не искамъ да ти бъда по-вече ратай. Азъ да се блъскамъ като риба  
-ба въ ледъ за този дето духа. Ти гледашъ на менъ като на ратай и азъ ще стана  
на хората ратай... А тия и тоя -гнѣвно извика Груй като посочи Петра-ще ти из-  
-блатъ главата. Хубаво да знаешъ. Защото не е само това което казвамъ сега. То  
и друго ще се чуе. И скоро ще се чуе.. Зоя ще ти го каже. Азъ ще ти го кажа а  
може би и да не ти го кажа защото нѣма да има нужда-Груйо изведнажъ се избърн-  
-на и тръгна къмъ улилата.

-Брате, Какво правишъ. Засрами се. -извика Станко и търти да хване Груйо. Но  
тоя се избърна като вълкъ преследванъ и настигнатъ отъ кучетата и го блъсна.  
-Махай се. Ти си подлецъ-Гледай тамъ князетѣ си-изръмжя злобно Груйо  
-Остави го да върви въ прѣждомитѣ. Станко пусни го пусни го. Той не ми е синъ.  
-викаше стария отъ мѣстото си. Но Станко кой знае защо не искаше да пусне бра-  
-та си. Той го залуви за дрехата и му говореше нещо на самото ухо. Груйо едва  
ли не ревъше и се дърпаше на страни. Петъръ стоеше още правъ и гледаше стария  
упорито въ лицето. Слугата Михо които доиде съ Груйо се затече да помогне на  
Станко но чорбаджията кве го спрѣ. Уплашенитѣ слуги бѣха излезли отъ помещени-  
-ето, където вечереха и струпаи гледаха на срамната сцена въ градината. Въ то-  
-я моментъ отъ къмъ другата врата която водеше направо въ къщата чорбаджийска  
-та къща се обади женски гласъ и се чу смѣхъ. Къмъ тѣхъ идеше самата Зоя прид-  
-ружена отъ киръ Стефанаки. Дядката дребно на ръстъ човече тихо и хрипливо се  
смѣеше и пристѣпѣше напредъ важно като петелъ. Предъ него вървеше Зоя усмих-  
-ната и горда. Двамата се спрѣха на петъ крачки отъ чорбаджията и поздравиха  
заедно сѣкашъ бѣха се нагласили отъ по-рано: киръ Стефанаки на грѣлски а Зоя  
на български.

-Намерили сме време да ходимъ на гости кире Стефанаки-изсмѣ се гъркинята-  
Побъркахме имъ на караницата. Хайде да си вървимъ-бутна дядката тя за ръката.  
Никой не имъ отговори. Чорбаджи Вълко ги изгледа съ очудвание и гнѣвъ. Бабълък:  
-тътъ му никога отъ три години на самъ не бѣше идвалъ въ къщата му. Сега прис-  
-ѣдствието на дядка старецътъ и Зоя въ тоя моментъ когато той бѣше излѣзалъ отъ  
кожата отъ гнѣвъ просто го слиса. Той не вѣроваше на очитѣ си.

-Да си ходимъ старче-повтори Зоя-Чорбаджията е сърдитъ. Ни е за гости-  
Груйо които все още държеше братъ му Станко, кж цомъ видѣ Зоя и сѣкашъ се  
успокой. Станко които както и Петъръ никога не бѣше виждалъ своята роднина/тя